

Formandens klumme

Postnummerlotteriet og Fællesnævneren

Drømte jeg eller var jeg vågen? Det var ikke til at tro. Jeg læste Kronikken i dagbladet Politiken den 19. januar 2007, hvor en af regeringens fremmeste ministre skrev, at det nu, med de nye storkommuner, skulle være slut med, at det er postnummeret, der bestemmer, om mennesker, der stammer, kan modtage stammebehandling. Alle stammere med det samme problem skal have den samme hjælp. Fokus er på at hjælpe dem, der stammer. Uanset om de bor i København eller i Aalborg. Det skrev ministeren.

Jeg gned mig i øjnene. Kunne det virkelig passe? Jeg blev helt rørt og snøftede lidt i lommetørklædet, glædetårerne begyndte at pible frem.

Jeg rømmede mig, så klumpen i halsen kunne forsvinde, og fortsatte læsningen. Og ministeren fortsatte med at fortælle, at vi fremover får mere viden om, hvad der virker, og hvad der ikke virker. Vi vil måle og veje effekten af de ting, som stammebehandlere gør. Det er helt afgørende, at en behandling har effekt, og at stammebehandlere kan inspirere hinanden. "Hvis en bestemt metode virker i Nordjylland", som ministeren skrev – måske nok lidt retorisk, men det er helt i orden for mig, når der er tale om et godt formål – "hvorforså ikke bruge den i resten af landet?"

Jeg missede med øjnene, det har vi jo i årevis talt for i FSD: Væk med postnummerlotteriet, hvor børn og voksne, der stammer, kan være heldige at bo i en kommune med gode tilbud – og de kan være uheldige at bo i en kommune med dårlige, eller slet ingen, tilbud.

Og nu vil ministeren oven i købet til at finde ud af, hvad der virker eller ej over for en stammer. Det er fint og det vil naturligvis også medføre, at stammebehandlingstilbudene skal systematiseres og sættes i faste rammer, og det vil medføre, at stammebehandlere skal specialisere sig i stammen, så de ved, hvordan de kan finde ud af, om behandlingen virker eller ej. Ellers har det jo ikke nogen mening at finde ud af, hvad der virker over for de særlige problemer, som Per har og de særlige problemer, som Poul har, for slet ikke at tale om Mette og Marie og deres vidt forskellige problemer med stammen.

FÆLLESNÆVNEREN skriver ministeren med blokbogstaver, er at stammebehandlere er de vigtigste redskaber til at foretage stammebehandling.

Sover jeg eller er jeg vågen? Det må være en drøm, det her. Jeg kniber mig selv i armen. Av! Nej, jeg sover ikke.

Jeg tørrer mine øjne og læser Kronikken en gang til.

Og nu står der lige pludseligt noget andet end før. Der står slet ikke noget om stammere, nej, nu står der noget om ledige, og der står slet ikke noget om stammebehandlere, nej, der står noget om de nye kommunale Jobcentre. Det er de ledige, der ikke længere skal deltage i postnummerlotteriet og det er Jobcentrene der skal lave noget, der virker.

Det var vor beskæftigelsesminister, der havde skrevet Kronikken. Ak, der stod slet ikke noget om stammen eller stammebehandling. Selv om jeg ikke sov, var det alligevel en drøm, der brast. Goddag til virkeligheden!

På den anden side er det nu alligevel lidt beroligende. Alt er ved det gode gamle. Kære Postnummerlotteri, du er alligevel ikke afgået ved døden. Du er en god gammel bekendt, som har ledsaget os på vor vej siden Arilds tid, og som stadig er Still Going Strong. Godt nytår til dig og på gensyn i 2007!

Og fællesnævneren, den tænkte jeg lidt over. Lidt før jul talte jeg med en stammebehandler, der kunne fortælle mig, at man i hendes kommende storkommune også ville bruge fællesnævneren i stammebehandlingen fra nytår 2007, men det var vel at mærke den laveste fællesnævner af tilbudene i de kommuner, der indgår i den nye storkommune. I en af de gamle kommuner havde der ikke rigtigt været noget stammebehandlingstilbud, der var værd at skrive hjem om. Så nu bliver dette tilbud, eller manglen på samme, standarden i hele den nye kommune, og man nedlægger det gode tilbud, der havde været i en af de andre af de gamle kommuner.

Laveste fællesnævner, det lyder sådan lidt regnelæreragtigt, fra dengang, da man regnede med brøkstreger i skolen. Nu har ordet fået en anden betydning. Sproget udvikler sig jo hele tiden. Men det er nu alligevel ikke et ord, der kan brande de nye storkommuner og deres laveste fællesnævner-service. Prøv at forestille dig en politiker på talerstolen, der råber ud i lokalet: "Jeg kræver den laveste fællesnævner!" mens han løfter den knyttede venstrehånd. Det får han ikke mange stemmer på, og tilhørerne i lokalet vil sikkert blot sidde og gabe og vil hverken klappe eller pifte ad ham. Så derfor vil jeg, helt gratis og vederlagsfrit, stille et mere positivt ord til rådighed for de nye storkommuner og deres politikere: **HARMONISERING**. Det er meget mere positivt at ville harmonisere tilbudene, end at ville tilbyde laveste fællesnævner.

Og alt er ved det gode gamle. Godt Nytår!

Hermann Christmann